

PAULO
COELHO

Brida

16. BASKI
Çeviri: SEÇKİN SELVİ

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
BRIDA

Can Çağdaş

Brida, Paulo Coelho

Çeviri: Seçkin Selvi

Brida

© 1990, Paulo Coelho

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U.

(Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında

yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2010

16. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 16. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-3143-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO
BRIDA

ROMAN

Çeviri

Seçkin Selvi

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işğın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Eliş, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

Okçu'nun Yolu, 2021

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu, 56 dile çevrildi ve 65 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016) ve *Hippi* (2018) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 81 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 225 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. MGS Merkezi ve Yeditepe Üniversitesi'nde eleştiri dersi verdi. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957'den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında 150'den çok yapıt çevirdi.

Mucizeler yaratan N.D.L.
o mucizelerden biri olan Christina ve Bida için

“... on gümüş parası olan bir kadın bunlardan bir tanesini kaybetse, kandil yakıp evi süpürerek parayı bulana dek her tarafı dikkatle aramaz mı? Parayı bulunca da arkadaşlarını, komşularını çağırıp, ‘Benimle birlikte sevinin, kaybettiğim parayı buldum!’ der.”

Luka İncili, 15:8-9

Önsöz

Büyücünün Güncesi adlı kitabımda RAM uygulamalarından ikisini, tiyatro ile ilgilendiğim dönemde öğrendiğim algılama alıştırmalarıyla değiştirdim. Doğrusunu isterseniz, sonuçlar aynı olsa da Hocamdan müthiş bir azar işittim. Dedi ki: “Daha hızlı ve daha kolay yöntemler olabilir – bunun hiç önemi yok; önemli olan, Töre hiç değişmeden sürer.”

Bu nedenle, *Brida*'da anlatılan birkaç ritüel, –deneyim ve uygulamaya dayalı özel bir gelenek olan– Ay Töresi'nin yüzyıllardır uyguladığı törenlerin aynısıdır. Bu tür törenleri kılavuzsuz yapmak tehlikeli ve gereksizdir, yapılması kesinlikle önerilmez ve Ruhsal Arayış'ı büyük ölçüde engeller.

Paulo Coelho

Prolog

Lourdes'daki bir kafede gece geç saatlere kadar otururduk. Ben kutsal Roma Yolu'ndaki bir hacıydım ve Tanrı vergisi Yeteneğimi aramak için daha günlerce yol almam gerekiyordu. Yanımdaki kadın Brida O'Fern'di, Yol'un belirli bir bölümünde rehberdi.

Kafede oturduğumuz gecelerden birinde, Hacı adaylarının Pireneler'de yürüdüğü yıldız biçimindeki yolun bir bölümünü oluşturan geçide gelince heyecanlanıp heyecanlanmadığımı sordum.

“Oraya hiç gitmedim,” diye cevap verdi.

Şaşırımdım. Çünkü o Kutsal Yeteneğe sahipti.

İnsanın herhangi bir yerde Kutsal Yeteneğine erebileceğini anlatmak için, “Bütün yollar Roma'ya çıkar,” diye bildik bir atasözünü söyledi. “Ben kendi Roma Yolumu İrlanda'da yürüdüm,” dedi.

Sonraki buluşmalarımızda kendi arayışının öyküsünü anlattı. Hikâyesini bitirince bir gün bunu yazabilir miyim diye iznini istedim.

Önce kabul etti, ama sonra her karşılaşmamızda bahaneler icat etti. Öyküde yer alan kişilerin adlarını değiştirmemi istedi; kitabı ne tür insanların okuyacağını ve ne tür tepkiler verebileceklerini öğrenmek istedi.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Ama bütün bu sorunları o nedenle çıkardığını sanmıyorum.”

“Haklısın,” dedi. “Çünkü bu bana çok kişisel bir öykü gibi geliyor, o yüzden başkalarının bundan bir anlam çıkarabileceğinden emin değilim.”

* * *

İşte bu, birlikte alacağımız bir risk Brida. Yazarı bilinmeyen Töre metinlerinden birine göre, her insan yaşamda iki yoldan birini seçebilir: inşa etmek ya da toprağı ekmek. İnşa etmeyi seçenlerin işi yıllarca sürebilir, ama günün birinde yaptıkları inşaat biter. O zaman kendilerini kendi ördükleri duvarların içine hapsedtiklerini görürler. İnşaat durunca yaşam anlamını yitirir.

Diğerleri ise toprağı ekerler. Fırtınalara, mevsimlerin getirdiğı bütün çetin koşullara göğüs gererler ve hemen hemen hiç dinlenmezler. Ama yapının tersine, bahçenin gelişip büyümesi hiç bitmez. Bahçe, bahçıvanın sürekli ilgisini, dikkatini, bakımını gerektirirken bir yandan da yaşamını büyük bir serüvene dönüştürür.

Bahçıvanlar her zaman birbirlerini tanır; çünkü her bitkinin tarihçesinde bütün Dünya'nın gelişiminin yattığını bilirler.

Yazar

Írlanda

Ağustos 1983 – Mart 1984

Yaz ve sonbahar

Kız, “Büyüyü öğrenmek istiyorum,” dedi. Büyücü ona baktı. Solmuş kot pantolon, tişört, utangaç insanların özellikle de en gereksiz anda takındığı meydan okuyan bir tavır. “Yaşım onun iki katı olmalı,” diye düşündü. Buna rağmen Ruh-eşini bulduğunu biliyordu.

Kız, “Adım Brida,” diye sözünü sürdürdü. “Kendimi tanıtmadığım için özür dilerim. Bu ânın gelmesini çok bekledim ve tahmin ettiğimden çok daha heyecanlıyım.”

Adam, “Büyüyü öğrenmeyi niye istiyorsun?” diye sordu.

“Yaşamla ilgili bazı soruların cevabını bulmak için; gizli güçler hakkında bilgi edinmek için; hatta geçmişe ve geleceğe nasıl gidileceğini öğrenmek için.”

Ondan bunu istemek için ormana ilk gelen, bu kız değildi. Adam, bir zamanlar Töre tarafından tanınan ve saygı duyulan bir Hocaydı. Birkaç öğrencisi vardı ve çevresindekileri değiştirebilirse dünyayı da değiştireceğine inanıyordu. Ama bir yanlış yapmıştı. Oysa Töre Hocaları yanlış yapamaz.

“Çok genç olduğunu düşünmüyor musun?”

Brida, “Yirmi bir yaşındayım,” dedi. “Bale öğrenmeye kalksaydım çok yaşlı sayılırdım.”

Büyücü, kıza kendisini izlemesini işaret etti. Hiç konuşmadan, ormanda yürümeye başladılar. Güneş ufukta alçaldıkça ağaçların gölgeleri hızla uzayıp kısılırken, adam, “Kız güzel,” diye düşünüyordu. “Ama yarı yaşım-da.” Bunun, ileride çok acı çekeceği anlamına geldiğini biliyordu.

Brida yanında yürüyen adamın suskunluğundan terdirgindi; son söylediğine cevap vermeye bile tenezzül etmemişti. Ormanın zemini ıslaktı, düşmüş yapraklarla kaplıydı; kız da gölgelerin değiştiğini ve gecenin hızla yaklaştığını fark ediyordu. Çok geçmeden karanlık bastıracaktı, yanlarında da fener yoktu.

Genç kadın içinden, “Ona güvenmeliyim,” dedi. “Bana büyü öğretebileceğine inanıyorsam, ormanda yol gösterebileceğine de inanmam gerekir.”

Yürümeye devam ettiler. Adam, amaçsızca geziniyormuş, bir o yana bir bu yana gidiyormuş, önlerine engel çıkmasa bile yolunu değiştiriyormuş gibiydi. Birkaç sefer daire çizerek yürüdüler, aynı yerden üç-dört kez geçtiler.

“Belki de beni sınıyordur.” Brida bu deneyimi sonuna kadar yaşamaya kararlıydı ve daire çizerek yürümele-ri dahil, her şeyin son derece normal olduğunu söylüyor-du kendi kendine.

Çok uzun yoldan gelmişti ve bu buluşmadan çok şey ummuştu. Dublin 90 milden daha uzaktaydı, köye işleyen otobüsler de hiç rahat değildi ve düzenli hareket saatleri de yoktu. Brida çok erken kalkmak, üç saat yolculuk yapmak, köye varınca adamı nerede bulabileceğini köylülere sormak ve öyle tuhaf birini neden aradığını açıklamak zorunda kalmıştı. Sonunda birisi, adamın gündüzleri genellikle ormanın neresinde bulunduğunu söylemiş ama köyün kızlarından birini baştan çıkarmaya kalktığını ekleyerek Brida’yı uyardıktan edememişti.

Brida, “İlginç biri,” diyordu içinden. Yokuş yukarı yürümeye başladılar; genç kadın güneş daha bir süre batmasa diye dua ediyordu. Islak yaprakların üzerinde ayağının kaymasından korkuyordu.

“Büyü öğrenmeyi gerçekten niçin istiyorsun?”

Brida sessizliğin bozulmasına sevindi. Daha önce verdiği cevabı yineledi.

Ama adam bu cevabı doyurucu bulmadı.

“Belki de gizli ve gizemli bir şey olduğu için, koca bir ömür boyunca ancak çok az kişinin erişebildiği bir şey olduğu için, belki de romantik bir geçmişi çağırıyordu için büyüü öğrenmek istiyorsundur.”

Brida cevap vermedi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Büyücü'nün hoşuna gitmeyecek bir şey söylemekten korkuyor ve adamın önceki suskunluğuna dönmesini istiyordu.

Sonunda ormanı baştan başa geçip bir tepeye geldiler. Zemin kayalık ve çoraktı, ama hiç değilse daha az kaygandı ve Brida, Büyücü'yü zorlanmadan izleyebiliyordu.

Büyücü en tepede yere oturdu, Brida'ya da oturmasını söyledi.

“Daha önce buraya başkaları da geldiler,” dedi. “Onlar da büyüü öğretmemi istediler, ama ben öğretmem gereken her şeyi zaten öğretmişim. İnsanlığın bana verdiklerini ben insanlığa geri verdim. Artık yalnız kalmak, dağlara tırmanmak, bitki yetiştirmek ve Tanrı ile iletişim kurmak istiyorum.”

Kız, “Bu doğru değil,” dedi.

Büyücü şaşırarak, “Doğru olmayan nedir?” diye sordu.

“Tanrı ile iletişim kurmak isteyebilirsin, ama yalnız kalmayı istediğin doğru değil.”

"Peki Ruh-eşimin kim olduğunu nasıl anlayacağım?"

Wicca, Brida'ya, "Risk alarak," dedi.

"Başaramamak, hayal kırıklığı, yanılmak gibi riskler alarak, ama Aşk'ı aramaktan hiç vazgeçmeyerek. Aramaya devam ettiğin sürece, sonunda zafere ulaşırsın."

Brida, güzel bir İrlandalı kızın ve onun bilgiye erişme çabasının öyküsü. *Brida*, ona korkularının üstesinden gelmeyi öğreten bilge bir erkekle ve dünyanın gizli müziğine ayak uydurarak dans etmeyi öğreten bir kadınla karşılaşır. O iki kişi *Brida*'da Tanrı vergisi bir yetenek olduğunu görür; ama yeteneğini kendisinin bulabilmesi için genç kıızı kendi içine doğru bir keşif yolculuğuna yönlendirirler.

Brida kendi yazgısını ararken, kişisel ilişkileri ile kendini dönüştürme isteği arasında bir denge kurmaya çalışır.

Usta romancıdan çarpıcı bir aşk, tutku, gizem ve esriklik öyküsü.

#yolculuk #gençkız #kendinikeşfetme #ayvegüneş #ruhikizi
#bilgelik #yazgı #macera

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN: 978-975-07-2143-3

9 789750 731433